

273. Örvendve, vidáman...

1. Ör - vend - ve, vi - dá - man ván - do - ro - lok,
Mily gyö - nyö - rű vagy í - gé - ret föld - je,

5
Míg ö - rök ott - ho - nom - ba el - ju - tok.
Küz - del - mem és ván - dor - lá - som vé - ge!

9
An - gya - lok kó - ru - sa kürt - zen - gés - sel

13
Jő e - lém s bol - do - gan visz o - da fel;

17

Le - te - szem ör - vend - ve ván - dor - ru - hám,

21

Ör - vend - ve, ör - vend - ve lá - tom ha - zám.

2. A megváltottak, kik már elmentek, Itthagya minden baját a földnek,
Küzdöttek, fáradtak, elaludtak, Jöttét várják a feltámadottnak.
Hallják a hívást, mely szól majd nékik; Jöjjetek én Atyám áldottai.
Én is horgonyt vetek majd a parton, Örvendve mondom: ó, drága szép hon.
3. Ó, halál, te viszel mély síromba, Feltámadásomat Jézus hozza.
Mert Ő a hős, hatalmad megtörte, Boldog, ó, boldog, ki hisz Őbenne.
Fénylő lesz az öröklét hajnala, Látom, ott vár reám a korona,
Jézusom keblén én megnyugoszm, Örvendve, örvendve egykor otthon!

A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik.

János 3:18.